

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 240

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, ὅπου τέως ἦν ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1883.

ΑΙΤΗΣΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ.

Ὁ ὑποφαινόμενος Ρίγκολος Ριγκολώ, ἐτῶν 2, γεννηθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις, μετερχόμενος δὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σοφοῦ, ἔρχομαι νὰ παραπονεθῶ ἐνώπιον Ὑμῶν καὶ νὰ ζητήσω τὴν κατὰ νόμον προστασίαν Σας κατ' ἀδίκου, ὅπερ μοὶ προσεγένετο ἐναντίον πάντων τῶν διεθνῶν νομίμων, οὐτινος ἢ διόρθωσις, ἀνθρωπίνως καὶ χεῖρον τῶν δικαιοματίων μου, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς σας ἐναποδοικεὶ ἡμῖν.

Εὐρισκόμενος πρὸ καιροῦ ἐν Νεκπόλει τῆς Ἰταλίας, ἐνέτυχον τῷ ἐκεῖ ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντι διευθυντῇ ἵπποδρομίου κυρίῳ Ἰωσήφ Δερσέν, μεθ' οὗ εἶχον ἀρχαίαν γνωριμίαν. Ὁ κύριος Δερσέν, γνωρίζων τὰ κατ' ἐμέ, μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, ἐπὶ τῇ ἐρωτίσει μου « πῶς πᾶν ἡ δουλειές » μοὶ ἐπρότεινε νὰ συνεργασθῶμεν, ἐρχόμενοι ὁμοῦ ἐνταῦθα, ὅπου μοὶ ὑπέσχετο μεγάλας ὠφελείας καὶ τιμὰς, λέγων μοὶ ὅτι οἱ συνάδελφοί μου ἐξετιμῶντο ἰδιαζόντως καὶ ἀναφέρων ὀνόματα τοιοῦτων, οἵτινες εἶχον κητλάθει σπουδαιὰ ἀξιώματα καὶ ὑψηλὰς κοινωνικὰς θέσεις.

Ἐγὼ ἐν ἀρχῇ ἐδίσταζον, διότι εἶχον νὰ περατώσω οἰκογενειακὰς τινὰς ὑποθέσεις μου ἐν Ἰταλίᾳ ἄλλ' ἐνδίδων ἐπὶ τέλους εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ κ. Δερσέν καὶ φλεγόμενος ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδω τὴν χώραν τῶν κλασικῶν ἀναμνήσεων, τὸν ἠκολούθησα, ὅπου ἀνέθεμα τὴν ὥραν.

Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς μας εἶλα μοὶ ἐφαίνοντο ροδινώτατα. Τὰ πρῶτα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια εἶδον ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσρηχόμεθα εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς, ἦσαν ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Παρασκευαζῆς. Ἀνερχόμενος εἰς Ἀθήνας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου

συνήφα φιλικὴν συνδιάλεξιν μετὰ τινος ἰθαγενοῦς τραπεζίτου, ὅστις μοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Τορκίνου ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποξήρανσιν τῆς Κωπαίδος· περὶ ἀμφοτέρων τούτων τῶν σπουδαίων ζητημάτων ἐγὼ δὲν ἤξευρα τίποτε, ἀλλὰ προσεποιήθην ὅτι ἐγνωρίζον αὐτὰ κατὰ βάθος καὶ ἀπαντῶν διερώτιστα αὐτὸν ὅτι αἱ τελευταῖαι ἐν Ἀσίᾳ πλημύραι θὰ ἔχωσι σπουδαίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐν Νορθηγία πολιτικῆς κρίσεως· τοῦτο δὲ προὐκάλεσεν ἐμβριθῆ ἀνταπάντησιν ἐκείνου περὶ τῆς θέσεως τοῦ ὑπουργείου συμφώνως πρὸς τὴν καθ' ἑβδομάδα δημοσιευομένην ἐν τῷ «Αἰῶνι» ἐγκύκλιον περὶ σταφίδος τῶν ἐν Λονδίῳ κυρίων Βουρλουμη καὶ Συντροφία. Ἡ εὐτυχὴς αὕτη συνάντησις μὲ ἐδίδαξεν ἀναγκαιότατον διδάγμα, τὸν τρόπον τοῦ συζητεῖν ἐν τῷ τόπῳ, ὃν ἐπεσκεπτόμην. Δυστυχῶς δ' σιδηροδρόμος περάνας τὸ ὠριαῖον ταξιδίου μου, ἔκρινεν πλέον καλὸν νὰ σταθῇ καὶ οὕτω ἀπεχαιρέτιστα τὸν ἀπὸ ὀλίγου φίλον μου λίαν εὐχαριστημένον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι στρέψας τὰ βλέμματα πρὸς τὴν περίεφυσιν ἡσθάνθην ἀνησυχίαν τινα, ἴδων πόσον ἦτο ἄγονος καὶ ξηρὰ καὶ ἐσκέφθην ὅτι δὲν θὰ παρήχεν ἐλπίδας πολλὰς περὶ ἀφθονοῦ γρασιδίου· ἀλλ' ἠσύχασα ἐπαναπαυόμενος εἰς τὸν κ. Δερσέν, ὅστις ἔσπευσε νὰναγγείλῃ διὰ μεγαλοσχίμων προγραμμάτων τὴν ἀφίξιν μου τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός ἀνεγράφῃ ἀμέσως εἰς τὰ «Κοινωνικὰ διάφορα» τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» μετὰ πολλῶν λεπτομερειῶν. Πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες μὲ περιέγραφον ποικιλοτρόπως καὶ ἐπομένως κατέστην γνωστότατος· εἴγενα δ' χαϊδεμμένος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ σοβαροὶ ἄνδρες μὲ ἐπεσκέπτοντο· λόγος γενικὸς ἐγένετο περὶ ἐμοῦ καὶ ἐπὶ τέλους διὰ νὰ φθῶσω εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης, ὁ «Ἀσμοδαῖος» ἐδημοσίευσεν τὴν εἰκόνα μου εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Κασσιμάτη. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ κύριός μου μοὶ παρήχεν ἐξαιρετικὴν περιποίησιν καὶ ἀφθονον χρηθῆν.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισαν ἀλλεπάλληλοι αἱ καταδρομαὶ

της τύχης; και ηναγκάσθη να προσθέσω εις τα φιλοσοφικά μου δόγματα ότι η αρχή δεν είναι ούτε το τρίτον του παντός; ο κύριός μου εγνώριζεν άριστα την τέχνην του φυγαδεύειν το κοινόν μέτην έπειρώμην να συγκρατήσω την καταρρέουσαν υπόληψιν του Ιπποδρομίου, ως ο κ. Τρικούπης το ύπουργείον του μέτην έρρηξα από της βράχειός μου πληθύν άθλαδών, οτινες προσκαλούμενοι υπό του διευθυντού και έκλαμβάνοντές με ως κοινόν γαϊδάρον έπειρώντο να με καθβαλικούσουν. Το κοινόν έδχρόνετο να βλέπη τα άλευρωμένα μούτρα του παλιότατου, τα κατεσκληκίτα άλογα και τις καλαμίνας κνήμας των όρχηστριδών. Και μετ' όλίγον άπηλάσθημεν της τιμής να θαυμάζόμεθα υπό κανών θρανίων. Τούτοχρόνως δε και η παρεχομένη ήμιν τροφή ήρχισεν έχουσα σχέσεις άποκρύφους μετὰ της συρροής η της έλλείψεως; πλήθους εν τή θεάτρφ. Και ήρχισε μεν μετ' όλίγον πάλιν να συρρέη όλίγος κόσμος, άλλ' όχι φεθ! πλέον δι' έμέ-όλην του την προσοχήν άπησχόλουσιν οι άγωνες του συναδέλφου μου Βούργερ. Έσκέφθη και έγω να ζητήσω διαγωνισμόν προς τινας των καθηγητών του Πανεπιστημίου, άλλ' ιδών πόσον τα ζητήματα ταύτα έξήπτον την έθνικήν φιλαυτίαν, προτίμησα την άπάνειν μου, φοθηθείς μήπως το της τροφής μου όλίγον άχυρον άντικαταστήσω πολύ ξύλον.

Ούτω διέρρευσεν άκόμη όλίγος χρόνος εν μέσω παρωχημένων έλπίδων, παρούσης πείνης, θλιβερών σκέψεων περί του μέλλοντος και άναμνήσεων του παρελθόντος; έχάτως δε ιδών ότι τα πράγματα έφθασαν εις το άπροχώρητον, άπεφάσισα να έγκαταλείψω τον κ. Δερσέν. Το σχέδιόν μου δε ήτο να άποκτίσω την έλληνικήν ιθαγένειαν, ναποκατασταθώ ένταύθα και πιθανώς να επιδιώξω δημοσίαν ύπηρεσίαν.

'Αλλ' άλλα μεν έλογιάζον έγω, άλλα δε ο κ. Δερσέν και οι δανεισταί του.

Προχθές παρουσιάζεται εν τή κατοικία μας εις κύριος, άρχίζει να μετρά τα έπιπλα και να σημειώνη αυτά, εις δε τον κατάλογόν του περιλαμβάνει κ' έμέ. Έκώλλησεν εν χαρτίον επί της θύρας, έδωκε τον κ. Δερσέν και το υπέγραφε και άπήλθε, θεις έμέ και τα πράγματα υπό έπιτήρησιν και άπαλλοτριώσας τον κ. Δερσέν παντός δικαίωματος. Βραδύτερον έμαθον ότι τοúτο έκαλείτο εις την γλώσσαν του τόπου κατάσχεσις. 'Επί της βράχειός μου, ήτις δεν εγνώριζε ποτε όπισθια ανθρώπου, ειχεν έπιβλήθη κατάσχεσις! 'Αλλά τίς ειχε το δικαίωμα προς τοúτο; Με ήρώτησαν έμέ αν ήθελον να κατασχεθώ; και τίς επέτρεψεν εις αυτούς να με καταριθμώσω μετὰ των εν τοις σταίλοις του κ. Δερσέν άφύχων έπιπλων και των άλλων χυδαίων τετραπέδων; από ποτε έμφυχον δυ—και μέλισσα τετράπους σοφός—υπόκειται εις τους νόμους, ύφ' ους και τα έργα να π. χ. των μουσικών η τα φουστάνια των όρχηστριδών;

Ταύτα έκτιθείς ένώπιον ύμών, κύριε πρόεδρε, παρακαλώ ύμάς να ενεργήσητε τα δέοντα ήπως ό,τι τάχιον άρθή η έξευτελιστική αυτη δι' έμέ κατάσχεσις; διότι επί τέλους τί κοινόν ειχον έγω προς τον Δερσέν; αν ειχε χρέη αυτός, ως τα

επιλήρωσε; έγω δεν ειχον, ούτε θα έχω ποτέ, δόξα τή Θεή! Και αν συμπετείχην έπιτρέπεται εις τον άντιτίκον να μεταχειρισθώ όλα τα λοιπά έθνικά μέσα, άλλ' όχι ποτέ το αυτο χυδαίον και άτιμωτικόν, καταβάζον με εις τα έμμέτα του κοινού και έλαττούν την προς έμέ υπόληψίν του; δεν λέγω ότι είμαι ο Λούκιος, ούτε ότι έχω συγγένειαν τινά προς την ένον του Βαλαάμ, ούτε ότι εγνώρισα ποτέ τον ένον του Βουρδάν; άλλ' όπωςδήποτε έχω και έγω την άξίαν μου, ην εις ούδένά έπιτρέπεται να διακιμωδητήσ.

'Επί τέλους είμαι ύπείκοος ξένης δυνάμεως και δύναμαι νάναφερθώ εις το προξενείον μου και να προσκαλέσω διεθνές ζήτημα.

'Αλλ' εδελπιστών ότι εν τή εύθυκρία και τή δικαιοσύνη σας δεν θέλετε με άναγκάσει να προδώ εις τιαύτα βίαια μέτρα.

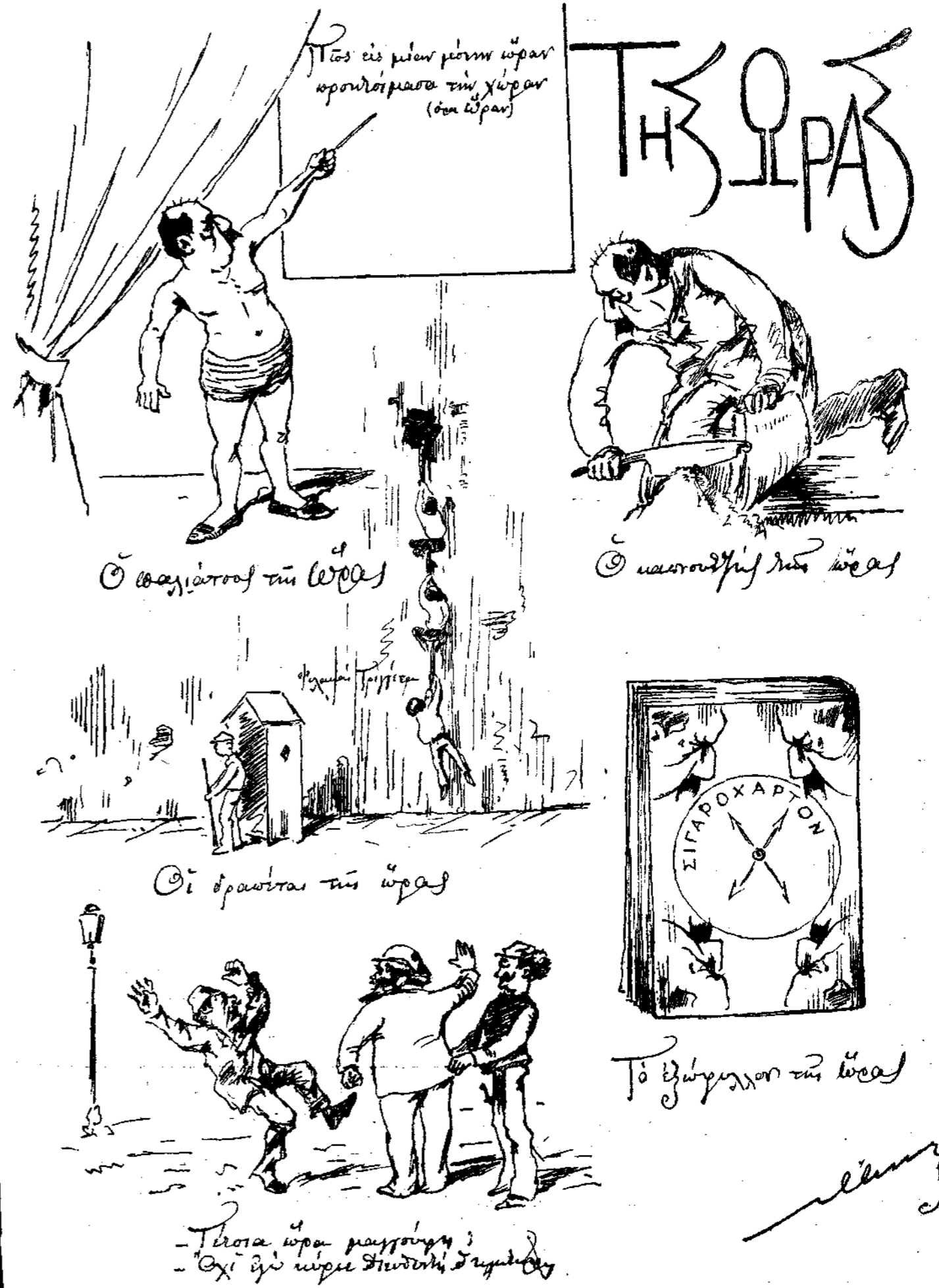
Υποσημειούμαι εύσεβώς
Ο κατασχεθείς
ΡΙΓΚΟΛΩ

Διά την άκρόβειαν της άντιγραφής
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος
ΤΡΙΚ—ΤΡΑΚ.

ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΠΟΔΕΣ.

Πάν είδος πολιτισμού τοσοούτω μάλλον εκτιμάται όσο δεν τείνει να παραβλήψη προϋπάρχοντα πολιτισμόν, μη ικανοποιούντα ίσως έπαρκώς τάς άνθρωπίνας ανάγκας, άλλα πάντως άναγκαιότερον ιδίως δε όταν δεν επανίσταται κατά των νόμων της φύσεως, άλλα μάλλον διευκολύνη αυτούς. Ούτω τα ύποδύματα έφευρέθησαν ήπως οι πόδες μη σχίζονται υπό των άκανθών και των τριβόλων, αι χύτραι ήπως μη τρώγονται τα σπανάκια ήμα και επιφέρουν δυσπεψίας, αι όδοι ήπως μη οι άνθρωποι μεταβάλλονται εις αίγας και βαδίζουσι δι' άλλών επί των πετρών και οίονδύποτε άλλων προσκομμάτων και ούτω καθέξης ειχε άληθές ότι το τελευταίον τοúτο δεν έκρήθη άξιον τελείως να εφαρμοσθή εν τή προνομιούχφ ήμών χώρα; ήδη δε η εταιρία των Ιπποσιδηροδρόμων άγωνίζεται να εξαλείψη αυτό έλως, έπειγόμενη να θέση τους πόδας ήμων ύποφερτούς δρόμους, και ιδίως την ταλαίπωρον λεωφόρον Πανεπιστημίου, άνύψωσεν βρη χωμάτων, παρενέβαλεν οδοφράγματα, επέστρωσε τάς βράδους της δύο σπιθμιάς υπέρνω του εδάφους, ώστε να θρύνονται αι άμαξαι και να κρημνίζονται οι διαβάται. 'Αλλ' ήμεις, οτινες θεωρούμεν εύκολωτέραν και άναγκαιότεραν την χρήσιν των ποδών μας η των τραβαύ της, δεν πρέπει να φωνάζωμεν κατά της καταπατήσεως του προπατορικού τοúτου δικαίωματος ήμων;

ΡΑΡ

Ο θαγιαστός της ώρας

Οι δρωίται της ώρας

Το έζώργισον της ώρας

-Τρία ώρα μαγγόνη;
-Όχι έγώ κύριε Πενδών, εγώ είμαι...

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Είμεθα καλῶς πληροφορημένοι ὅτι ὁ Λόρδος Δούφφριν δὲν ἠθέλησε νὰ παραμείνῃ ἐνταῦθα, μήπως διὰ τῆς παρουσίας του θεωρηθῆ ὡς ἐπεμβαίνων εἰς τὰς σήμερον ἐνεργουμένας ἐκλογὰς τῶν παρέδρων καὶ τῶν συμβούλων. Ἐὰν ἡ περίστασις αὕτη δὲν τὸν ἐμπόδιζε, θὰ ἔμενεν ἀφεύκτως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ θὰ ἐδέχετο εἰς ἀκρόασιν τὸν κ. Ξενοῦδάκην καὶ τὸν κ. Σπηλιωτάκην, ἕπως συζητήσωσιν ἀπὸ κοινοῦ τὰ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος.

* *

Ἐν τῶν φυσιολογικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκβαρβαρώσεως τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς εἶνε ἡ πρὸς τὸ δένδρον καὶ πρὸς τὸ βότανον ἐν γένει ἀποστροφή τῆς. Τὸ πράσινον φύλλον δὲν ἐκτιμᾶται παρὰ τοῦ Ἑλλήνος, τοῦ ὑποτιθεμένου τούτου ἐκπολιτευτοῦ τῆς ἀνατολῆς εἰμῆ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ κέρδους, ἀλλὰ τοῦ ἀμέσου κέρδους, διότι τὸ ἀνώτερον κλιματολογικὸν καὶ γεωργικὸν συμφέρον δὲν εἶνε προσιτὸν εἰς τὴν ἀνεπιστήμονα διάνοιάν του. Διὰ τοῦτο ἡ πρότυπος ἑλληνικὴ πολιτεία παρίσταται κατ' ἔτος θεατῆς πυρκαϊῶν κατακαυσῶν συνεχῶς δάση, ἅτινα μάτην προσπαθοῦσι ν' ἀνακύψωσιν ἐκ τῆς τέφρας. Τοιαῦται πυρκαϊαὶ συχναὶ συνέδησαν καὶ τὸ θέρος τοῦτο, ἃς ὁ τύπος ἐδαρύνθη πλέον νὰ ἀναγράφῃ. Τὸ καθ' ἡμᾶς ποιούμεν ἐνταῦθα μνειάν τῶν καταστροφῶν τούτων μόνον ὡς χαρακτηριστικῶν τῆς κοινωνικῆς καὶ διοικητικῆς ἡμῶν καταστάσεως.

* *

Καὶ ἄλλο ἃς ἀναγράφωμεν χαρακτηριστικὸν τοῦ γραικουλικοῦ πολιτισμοῦ, τὰς πατινάδας, δι' ὧν δῆθεν εὐθυμεί ὁ περιούσιος Ἀθηναῖος. Φωναὶ ἄγριαι, διαχύσεις ἀφρικανικαί, παραφωνίαι, μονότονοι βαναυσολογίαι, ἰδοὺ περίπου τὸ μουσικὸν αἶσθημα τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὀρφῆως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ μετὰ ἡμίσεως αἰῶνος πολιτισμένον βίον. Φιλοσοφήσατε καὶ ἐπὶ τοῦ φαινομένου τούτου, ὅσοι δὲν εἴθετε ξένοι πρὸς τὴν μέθοδον τοῦ σκέπτεσθαι. Διότι καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε λίαν διδακτικόν.

* *

Οἱ χωρικοὶ Μάνδρας κατὰ τὰς ἐφημερίδας ἀπεπειράθησαν ἐνοπλοὶ νὰ παρακλωύσωσι τὰς ἐργασίας τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς—Πατρῶν. Τοῦτο δὲν φαίνεται περίεργον ἀν ἀναλογισθῶμεν ὅτι χάρις εἰς τὰς κυβερνήσεις ὡς πρὸς τὸν πολιτισμὸν κοιμῶνται ἀκόμη ὑπὸ Μάνδρα—γόρα.

* *

Ὁ χειμὼν, τελειώσας τὰς ἀψιμαχίας του πρὸς τὸ σепτεμβριανὸν λεγόμενον γαῖδουροκαλόκαιρον, τελευταίαν ἀκτῖνα τοῦ ἐκπνέοντος θέρους, ἐνέσκηψε βαρῦς. Ἡ δὲ ὀργή του ἰδίως ἐξέσπασε κατὰ τῶν δυστυχῶν Ἀρμενίων, οἵτινες περιφρονοῦντες αὐτὸν ἐξηκολούθουν τὰς παραστάσεις των, καταφυγόντες ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ἀπόλλωνος. Διότι οἱ

Λαμπρουνίδαι, προαισθανθέντες αὐτὸν, ἐπέταξαν ὡς πτηνὰ ἀποδημητικὰ διασκορπισθέντες εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

* *

Οὐχ ἦττον παρὰ τὴν ἀχρειότητα τοῦ κairoῦ ὁ Λεπλεπιτζῆς ἐφ' ἱκανὰς ἐσπέρας ἐξηκολούθει φαιδρῶν τὸ κοινὸν διὰ τοῦ τεχνίτου Μπεκλιάν, ὅστις ἔμως ἀπέτυχε θελήσας νὰ γείνη ἀπὸ Λεπλεπιτζῆς προφήτης καὶ κατὰ τὴν ἀναγκαίως τελευταίαν παράστασιν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν χειμῶνα, δι' ἐπιτηδείας ρεκλάμας ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραστάσεως προσκαλέσας τὸ κοινὸν καὶ τὴν ἐπιούσαν.

* *

Ἐνῶ δὲ τὸ κοινὸν ἐγάλα διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, εἰς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου:

— Αὐτὸ εἶνε ἀρμενικανικὴ ρεκλάμα!

* *

Μ' ἔλην τὴν κακοκαιρίαν ἐξεδόθησαν τέλος πάντων οἱ Κairoί. Καὶ ἤδη δυνάμεθα νὰ ἐμιλῶμεν ἐλευθέρως περὶ τῶν σημείων τῶν καιρῶν.

* *

Ἀγγέλλουσι δὲ ὅτι δι' αὐτῶν θάναφανῆ πάλιν ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ὁ γνωστὸς γέρον τῆς Κηφισίας, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Τίμων, οὐτινος τὰς ἐπιστολάς τόσο ἐπιτυχῶς ἄλλοτε μετέφερον εἰς στίχους ὁ ἡμέτερος Σουρῆς. Καὶ θὰ ἐχθὲ λέγουν, αὐτὴν τὴν φορὰν ὕψος ἀληθῶς τιμῶναιον...

Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν δὲν δηλοῦσι πῶς θὰ τὸ χειρισθῇ...

* *

Α προπος περὶ ἐφημερίδων: βλέπων εἰς πωλούμενον τὸν 5ον ἀριθμὸν τοῦ Ἀγῶνος τοῦ κ. Ζαδέ, ἐρωτᾷ:

— Μά! ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα φύλλα;

* *

Καὶ εἰς στίχος περὶ τοῦ αὐτοῦ:

Ζὰ δὲς καιρὸ πὸς διάλεξε

Ἀγῶνα γὰ νὰ ἔγῃ...

* *

Καὶ—ἀφοῦ ζητήσωμεν μυριάκις συγγνώμην παρὰ τοῦ ἀειτίμου κ. Ζαδέ—δὲν ἀντέχομεν εἰς τὸν πειρασμὸν νάνακῶσιν ὡς ἐν καλαμπουράκι, τὸ ὅποιον ἤκούσαμεν μικρὸν τινα ἔργοντα πρὸς τὸν μπαμπᾶ του:

— Μπαμπᾶ, αὐτὸς εἶνε Ζὰ δέσιμο!

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Γ. Σ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ

Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

Τὸ φερόμενον τοῦ ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ τυπογραφεῖον τοῦτο ἐπισημειωμένον διὰ νέων στοιχείων καὶ τελειοποιούμενον, καὶ ἐν τῶν καλλιτέρων τυπογραφικῶν καταστημάτων. Διακρίνεται ἐν τῇ φιλοκαλίᾳ καὶ ἡ ταχύτης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ